

Sygn. akt

POSTANOWIENIE

Dnia 31 października 2013 roku

Sąd Rejonowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach Wydział VI

w składzie następującym:

Przewodniczący **SSR Grzegorz Tyrka**

Protokolant **Beata Ulfig**

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2013 roku w Gliwicach

na rozprawie

sprawy **J D**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z**

o zasiłek chorobowy

postanawia:

1. na podstawie art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz.U. z 1997 roku, Nr 78, poz. 483 ze zm) zwrócić się z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego, czy art. 13 ustęp 1 punkt 1) ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 1999 roku, Nr 60, poz. 636 ze zm.) jest niezgodny z art. 32 ustęp 1 w związku art. 67 ustęp 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.
2. na podstawie § 106 ustęp 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 roku regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz.U. z 2007 roku, Nr 38, poz. 249) zawiesić postępowanie w sprawie do czasu zakończenia postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym RP.

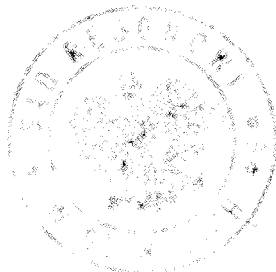
SSR Grzegorz Tyrka

Za zgodność z oryginałem potwierdza

Kierownik sekretariatu *z u p.*

Starszy Sekretarz Sądowy

Beata Ulfig

UZASADNIENIE

Pytanie prawne zostało sformułowane na podstawie następującego stanu faktycznego:

J D od 2006 roku ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ze względu na niskie świadczenie rentowe, J D podjęła zatrudnienie na podstawie umowy o pracę na czas określony. Jako pracownik podlegała ubezpieczeniom społecznym w pełnym zakresie. Tym samym objęta była obowiązkiem ubezpieczenia emerytalnego, rentowego, chorobowego i wypadkowego. Przez cały okres zatrudnienia z wynagrodzenia za pracę odprowadzane były składki na ubezpieczenie chorobowe.

W okresie od dnia maja 2013 roku do dnia lipca 2013 roku J D była niezdolna do pracy i przebywała na zwolnieniu lekarskim. Stosunek pracy ustał w dniu maja 2013 roku z uwagi na upływ czasu, na który umowa o pracę była zawarta – art. 30 § 1 pkt 4 Kodeksu pracy. Do dnia maja 2013 roku pracodawca wypłacał jej wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy na podstawie art. 92 Kodeksu pracy. Równocześnie z dniem maja 2013 roku wygasł obowiązek ubezpieczeń społecznych po stronie J D, albowiem ustał jej stosunek pracy – art. 13 punkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.Ź. z 2009 roku, Nr 205, poz. 1585 ze zm.).

Ubezpieczona J D wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z o zasiłek chorobowy za okres od dnia maja 2013 roku do dnia lipca 2013 roku.

Decyzją z dnia czerwca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z znak odmówił J D prawa do zasiłku chorobowego na podstawie art. 13 ust. 1 punkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.Ź. z 2010 roku, Nr 77, poz. 512 ze zm.), zgodnie z którym zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstaje w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy. Na uzasadnienie organ rentowy podał, iż J D ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy a jej tytuł ubezpieczenia ustał, a zatem ubezpieczona nie ma prawa do zasiłku chorobowego we wnioskowanym okresie.

Z tą decyzją J D się nie zgodziła i wniosła odwołanie do tut. Sądu. Na uzasadnienie poddała, że skoro w okresie jej zatrudnienia odprowadzana była składka na ubezpieczenie chorobowe, to składka ta powinna być jej zwrócona albo organ rentowy powinien wypłacić jej zasiłek chorobowy. W ocenie ubezpieczonej od rencistów podejmujących pracę nie powinno pobierać się składki na ubezpieczenie chorobowe, skoro w razie choroby odmawia im się wypłaty zasiłku chorobowego.

Pytanie prawne zostało sformułowane na podstawie następującego stanu prawnego:

Zgodnie z art. 13 ust. 1 punkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.Ź. z 2010 roku, Nr 77, poz. 512 ze zm.) – zwanej dalej ustawą zasiłkową - zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy.

Z przepisów ubezpieczeniowych wynika ogólna zasada, iż w sytuacji kiedy niezdolność do pracy została zapoczątkowana w czasie stosunku pracy i trwa po ustaniu zatrudnienia, prawo do

zasiłku chorobowego przysługuje przez cały czas trwania tej niezdolności, aż do wyczerpania okresu zasiłkowego.

Prawo do zasiłku chorobowego w ramach kontynuacji ochrony ubezpieczeniowej z tytułu niezdolności powstałej w czasie zatrudnienia może ustać wcześniej, to jest przed wyczerpaniem okresu zasiłkowego, wraz z ustaniem niezdolności do pracy albo z przyczyn określonych w art. 13 ustawy zasiłkowej.

W orzecznictwie i literaturze zwrócono uwagę, iż zasiłek chorobowy udzielany po ustaniu zatrudnienia jest świadczeniem wyjątkowym. Ryzykiem chronionym jest niemożność wykonywania (kontynuowania lub podjęcia) każdej działalności zarobkowej, dającej źródło utrzymania, niemożność otrzymywania zasiłku dla bezrobotnych, świadczenia emerytalnego, rentowego *etc.* (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2001 roku, III ZP 11/01, OSNP 2002, nr 1, poz. 18; Biul. Sądu Najwyższego 2001, nr 8, s. 3; OSNP-wkł. 2001, nr 20, poz. 2; Prok. i Pr. 2002, nr 1, s. 44; Wokanda 2002, nr 2, s. 17; OSP 2002, z. 12, poz. 151). Przyczyny ujęte w art. 13 ustawy zasiłkowej pozostają ze sobą w ścisłym i logicznym związku i stanowią jednorodny zbiór, którego poszczególne elementy opisują (przez negację) ryzyko chronione tym świadczeniem. Przyczyny objęte katalogiem z art. 13 ustawy zasiłkowej to wszystkie te okoliczności, kiedy nie dochodzi do spełnienia się ryzyka ubezpieczenia (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2001 roku, III ZP 11/01, OSNP 2002, nr 1, poz. 18; Biul. Sądu Najwyższego 2001, nr 8, s. 3; OSNP-wkł. 2001, nr 20, poz. 2; Prok. i Pr. 2002, nr 1, s. 44; Wokanda 2002, nr 2, s. 17, OSP 2002, z. 12, poz. 151). Wspólną cechą przyczyn wyłączających prawo do zasiłku jest istnienie innych źródeł dochodów z ubezpieczenia społecznego (emerytura lub renta z tytułu niezdolności do pracy), z Funduszu Pracy (zasiłek dla bezrobotnych, zasiłek lub świadczenie przedemerytalne) bądź z własnej kontynuowanej lub podjętej działalności zarobkowej (dochód z tej działalności lub zasiłek chorobowy z tytułu kontynuowanej równolegle lub nowej aktywności zawodowej, nabyty na ogólnych zasadach). We wszystkich tych przypadkach wypłata zasiłku chorobowego po ustaniu ubezpieczenia byłaby sprzeczna z *ratio legis* omawianej regulacji, która sprowadza się do dostarczenia środków utrzymania byłemu ubezpieczonemu, który z powodu ustania pracy zarobkowej traci dotychczasowe dochody, a któremu choroba przeszkodziła w znalezieniu i podjęciu nowej pracy zarobkowej, a tym samym nowego źródła dochodów (H. Pławucka, glosa do uchwały SN z dnia 30 sierpnia 2001 roku, III ZP 11/2001, OSP 2002, z. 12, poz. 599).

Jedną z sytuacji, która skutkuje wyłączeniem prawa do zasiłku chorobowego, jest posiadanie przez osobę niezdolną do pracy ustalonego prawa do renty lub emerytury. Osoba, która otrzymuje świadczenia rentowe lub emerytalne, uzyskuje dochód, dlatego ustawodawca nie uznał za uzasadnione chronić jej niezdolności do pracy poprzez wypłatę zasiłku chorobowego.

Sąd Orzekający, zadając pytanie prawne, powziął następującą wątpliwość:

Za wzorce kontroli normy prawnej zawartej w art. 13 ustęp 1 punkt 1 ustawy zasiłkowej Sąd, przyjął normy prawne zawarte w art. 32 ustęp 1 w związku z art. 67 ustęp 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz.U. z 1997 roku, Nr 78, poz. 483 ze zm.).

W ocenie Sądu Pytającego art. 13 ustęp 1 punkt 1 ustawy zasiłkowej jest niezgodny z normami wzorcami w zakresie, w jakim pozbawia emeryta lub rencisty prawa do zasiłku chorobowego w razie kontynuacji niezdolności do pracy po ustaniu ubezpieczenia chorobowego.

I

Zgodnie z art. 32 ustęp 1 Konstytucji wszyscy są wobec prawa równi; wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne.

Wymóg zagwarantowania równości praw i równego traktowania zawarty jest w Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 roku (art. 32, 33, 60, 65 ust. 1, 66, 68 ust. 3). Ograniczenia prawa do równego traktowania mogą być wprowadzone tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego bądź dla

ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej albo wolności i praw innych osób (art. 31 ust. 3)

Równość nie może być utożsamiana z jednakowością, z identycznością. Trybunał Konstytucyjny dokonał wykładni tego pojęcia wyjaśniając, że wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się daną cechą istotną (relewantną) w równym (jednakowym) stopniu mają być traktowane równo (jednakowo), a więc według jednakowej (takiej samej) miary, bez zróżnicowań, zarówno dyskryminacyjnych, jak i faworyzujących. Zróżnicowanie w prawie jest dopuszczalne jednakże z uwzględnieniem uzasadnionego społecznie kryterium zróżnicowania prawa (orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z 09.03.1988 r., U. 7/87 (OTK 1988, s. 14), z 14.10.1989 r. K 6/89 (OTK 1989, poz. 7), z 03.09.1996 r. K 10/96 (OTK ZU nr 5, s. 2810), z 28.11.1995 r. K 17/95 (OTK 1995, cz. II, s. 183), z 29.09.1997 r. K 15/97 (OTK 1997, nr 3-4, poz. 37).

Powyższe rozwiązanie uregulowane w art. 13 ustęp 1 punkt 1 ustawy zasiłkowej narusza zasadę równości wobec prawa (art. 32 Konstytucji). Ubezpieczony, który ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, posiada prawo do zasiłku chorobowego w okresie zasiłkowym tak długo, dopóki podlega ubezpieczeniu chorobowemu. W razie ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego (na przykład z powodu ustania stosunku pracy) emeryt lub rencista traci prawo do zasiłku chorobowego. W ocenie Sądu Pytającego dochodzi do nieuzasadnionego zróżnicowania sytuacji prawnej niezdolnych czasowo do pracy emerytów, którzy pozostają w stosunku pracy, jak i emerytów, którzy w okresie niezdolności do pracy utracili status ubezpieczonego w następstwie ustania stosunku pracy.

Argumentacja doktryny i orzecznictwa na gruncie art. 13 ustęp 1 punkt 1 ustawy zasiłkowej, iż prawo do zasiłku nie przysługuje, gdy osoba niezdolna do pracy ma inne źródło dochodu nie znajdujące oparcia w zasadzie równości. Niezdolny do pracy rencista, mimo pobierania świadczenia rentowego, otrzyma w okresie zasiłkowym zasiłek chorobowy, pod warunkiem że będzie podlegał ubezpieczeniu chorobowemu. Oznacza to, że rencista otrzyma zasiłek chorobowy, mimo że ma inne źródło dochodu w postaci renty; natomiast rencista, którego niezdolność do pracy powstała przed ustaniem ubezpieczenia chorobowego i była kontynuowana po ustaniu tego ubezpieczenia, otrzyma za okres do ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego rentę i zasiłek chorobowy; zaś po ustaniu tytułu ubezpieczenia wyłącznie rentę. To samo odnosi się do osoby uprawnionej do emerytury. Zasiłek chorobowy ma umożliwić odzyskanie zdolności do pracy, a tym samym dalszej pracy przez rencistę i emeryta.

Nadto w ocenie Sądu Pytającego art. 13 ust. 1 punkt 1 ustawy zasiłkowej jest niezgodny z art. 32 Konstytucji poprzez wprowadzenie nierównego traktowania osób posiadających prawo do świadczeń rentowych lub emerytalnych. Regulacja ta jest sprzeczna z zasadą równości wobec prawa, albowiem uzależnia prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego od kryterium, czy prawo do świadczenia emerytalnego lub rentowego ubezpieczony nabył na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.), bądź też na podstawie ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2013 roku, Nr 667 ze zm.). W świetle wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2012 roku (w sprawie II UK 168/11, opublikowany w OSNIPUSiSP z 2012 roku, Nr 23-24, poz. 297) pobieranie policyjnej renty inwalidzkiej III grupy nie wyłącza prawa ubezpieczonego do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego oraz prawa do świadczenia rehabilitacyjnego – art. 13 ust. 1 punkt 1 ustawy zasiłkowej.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy wyjaśnił, że prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie przysługuje podmiotom objętym zakresem art. 13

ustawy zasiłkowej jedynie we wskazanych w nim przypadkach, w tym w przypadku gdy ubezpieczony ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, a nie innej renty. Należy w związku z tym wskazać, że rentą z tytułu niezdolności do pracy jest renta z tytułu niezdolności do pracy w rozumieniu art. 3 punkt 2 oraz art. 57, 57a i 60 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz renta z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w rozumieniu art. 6 ust. 1 punkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U. z 2009 roku, Nr 167, poz. 1322 ze zm.). Renty te zostały wprost określone przez ustawodawcę jako „renta z tytułu niezdolności do pracy”. Natomiast renta III grupy przysługująca funkcjonariuszowi Policji na podstawie art. 19 w związku z art. 20 ust. 1 punkt 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy przysługuje, co zostało wprost przez ustawodawcę wysłowione, osobom zdolnym do pracy oraz została określona jako „policyjna renta inwalidzka” (art. 2 punkt 1 litera b). Rozszerzająca wykładnia art. 13 ustawy zasiłkowej jest niedopuszczalna już z tego względu, że mogłaby prowadzić do pozbawienia uprawnionego prawa wynikającego z literalnego brzmienia ustawy. W tej sytuacji jasno wyrażona wola ustawodawcy, zgodnie z którą zasiłek nie przysługuje osobie, która ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, oznacza, że zasiłek ten przysługuje w przypadku renty przysługującej z innego tytułu. Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że sugestia, iż art. 13 ustawy zasiłkowej obejmuje wszystkie sytuacje, gdy osoba niezdolna do pracy ma inne źródło dochodu, nie znajduje potwierdzenia w poglądach wyrażonych przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 30 sierpnia 2001 roku, w sprawie III ZP 11/01, opublikowany w OSNP z 2002 roku, Nr 1, poz. 18. Przeciwnie, jak stwierdził Sąd Najwyższy, świadczenia z ubezpieczenia chorobowego przysługują bez względu na sytuację majątkową uprawnionych, co odnosi się wprost do zasiłku chorobowego z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu ubezpieczenia.

W sprawie objętej pytaniem J D nie posiadała prawa do policyjnej renty inwalidzkiej. Dlatego też jako osoba pobierająca zasiłek chorobowy na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych po ustaniu tytułu ubezpieczenia utraciła prawo do zasiłku chorobowego. Natomiast gdyby posiadała policyjną rentę inwalidzką, to wówczas po ustaniu tytułu ubezpieczenia posiadałaby w dalszym ciągu prawo do zasiłku chorobowego. Rażąca nierówność w traktowaniu osób posiadających prawo do świadczeń rentowych (emerytalnych) na podstawie dwóch różnych źródeł prawa jest nieuzasadniona i narusza zasadę równości wobec prawa.

II

Zgodnie z art. 67 ustęp 1 Konstytucji obywatel ma prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę lub inwalidztwo oraz po osiągnięciu wieku emerytalnego. Zakres i formy zabezpieczenia społecznego określa ustawa.

W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego wyliczenie uprawnień wskazanych w cytowanej normie jest enumeratywne, co oznacza, że art. 67 Konstytucji nie odnosi się do sytuacji w nim niewymienionych (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 4 stycznia 2000 r., sygn. K 18/99, OTK ZU nr 1/2000, poz. 1). Poza wskazaniem podstawowych sytuacji, w których obywatelowi musi przysługiwać prawo do zabezpieczenia społecznego w pozostałym zakresie ustawodawcy przysługuje duża swoboda regulacyjna, ale swoboda ustawodawcy nie jest nieograniczona (zob. wyrok TK z 4 grudnia 2000 r., sygn. K. 9/00, OTK ZU nr 8/2000, poz. 294). Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie podkreślał, że żaden obywatel, który znajduje się w jednej z sytuacji wskazanych w art. 67 Konstytucji, nie może zostać pozbawiony świadczenia gwarantującego mu uzyskanie przynajmniej minimum życiowego (zakaz naruszania istoty prawa do zabezpieczenia społecznego; zob. wyroki TK z: 8 maja 2000 r., sygn. SK 22/99, OTK ZU nr 4/2000, poz. 107; 7 lutego 2006 r., sygn. SK 45/04, OTK ZU nr

2/A/2006, poz. 15; 27 stycznia 2010 r., sygn. SK 41/07, OTK ZU nr 1/A/2010, poz. 5). Ponadto wszelkie regulacje z zakresu zabezpieczenia społecznego muszą być zgodne z ogólnymi zasadami i wartościami wynikającymi z Konstytucji, takimi jak: zasada równości, zasada sprawiedliwości społecznej czy zasada poprawnej legislacji.

Celem prawa do zabezpieczenia społecznego, wynikającego z art. 67 Konstytucji, jest zagwarantowanie odpowiedniego poziomu życia w warunkach obniżonej zdolności zarobkowania spowodowanej niezdolnością do pracy przez czynniki wymienione w tym przepisie, tj. chorobę, wiek, inwalidztwo albo brak pracy.

W ocenie Sądu Pytającego norma prawna zawarta w art. 13 ustęp 1 punkt 1 ustawy zasiłkowej niewłaściwie realizuje treść konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego, prowadząc do pozbawienia rencisty lub emeryta prawa do zasiłku chorobowego w razie kontynuacji niezdolności do pracy po ustaniu ubezpieczenia chorobowego. Z jednej strony wynagrodzenie za pracę wliczane jest do podstawy wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne (zatem pracownik uiszcza od niego składkę), z drugiej jednak strony pracownik-rencista, mimo uiszczania składki na ubezpieczenie chorobowe jest pozbawiony prawa świadczenia na wypadek choroby, od której się przecież ubezpieczył, po ustaniu stosunku pracy. Pracownik (w tym także pracownik-rencista) uiszcza składki na ubezpieczenie chorobowe od tzw. ryzyka chorobowego, to jest zdarzenia losowego, jakim jest choroba. W związku z tym ochrona sytuacji czasowej niezdolności do pracy winna także obejmować rencistę, którego niezdolność do pracy powstała także po ustaniu ubezpieczenia chorobowego.

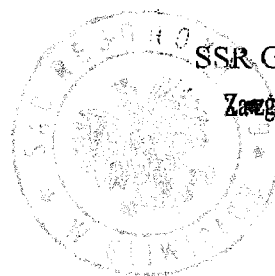
Skoro wolą ustawodawcy jest zapewnienie choremu pracownikowi-renciście środków umożliwiających leczenie, rekonwalescencję, oszacowanych – w potocznym rozumieniu - na 80 procent średniego wynagrodzenia pobieranego w roku poprzedzającym zachorowanie, to regulacja skutkująca niewypłaceniem takiemu choremu renciście zasiłku chorobowego (tylko dlatego, że w czasie trwania niezdolności do pracy ustał tytuł ubezpieczenia społecznego) godzi w istotę prawa do zabezpieczenia społecznego, o której stanowi art. 67 ustęp 1 Konstytucji.

W sprawie objętej pytaniem prawnym ubezpieczona, mimo uiszczania składek na ubezpieczenie chorobowe, została pozbawiona prawa do świadczenia na wypadek choroby po ustaniu stosunku pracy. Tym samym pozbawiona ona została konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę.

**Wpływ orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego na rozstrzygnięcie odwołania
J D od decyzji organu rentowego.**

Pozytywna odpowiedź na pytanie prawne, daje możliwość skutecznego dochodzenia przez J D zasiłku chorobowego za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego.

Na podstawie art. 193 Konstytucji Sąd Rejonowy w Gliwicach zadał pytanie prawne o treści jak w sentencji, a na podstawie § 106 ustęp 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 roku regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz.U. z 2007 roku, Nr 38, poz. 249) zawiesił postępowanie.

SSR Grzegorz Tyrka

Zawgodność z oryginałem potwierdza

24
Kierownik sekretariatu
Starszy Sekretarz Sądowy

Beata Ulfig